

Sonet afòtic

Un relat de: [atònit](#)

Escopiré la fòbia que m'agrisa els sentits,

escanyaré la llum que m'afua la vida.

El pou d'aigua cremant que inflama la ferida

té corall d'un mar llosc que bifurca camins.

Desparaula'm! Que l'eco cridi antics viatges

lluny de l'udol voraç del llop i la boirada.

Desparaula'm i, amb sang, arrenca'm de la urpada

feréstega del bosc que em reté com a ostatge.

Muda'm els mots per llamps, crema'm signes adversos!

Desparaula'm de proses, desparaula'm de versos!

Que retroni ma lira dalt un cel de cristall.

Contra el vent que revifa les cendres del fogall

crido: faig al silenci un sonet d'homenatge.

Desparaula'm! O forja'm al foc d'un nou miratge.